

H. Larsen (Bjerre): Dette forslag til lov om statens almindelige kunstfond bør vi her i folketinget tage vel imod. Af to grunde: dels imødekommer det et naturligt ønske om i et rimeligt omfang at støtte et vigtigt kulturfremmende formål, og dels samler dette forslag samfundets økonomiske ydelser til den bildende kunst, den litterære kunst og tonekunsten under ét, således at de til enhver tid let kan ansues og vurderes.

Alle, som føler ansvar over for dem, der ofte må ind i en hård økonomisk kamp under udøvelsen af deres kunstneriske kald, vil modtage den højtærede kulturministers forslag til opnåelse af bedre kår for malere, forfattere og tonekunstnere med tilfredshed og vil give det fuld støtte.

I både den højtærede kulturministers fremsættelse og i lovforslagets omfattende bemærkninger er der givet en så udførlig begrundelse, at det vil være urimeligt at gentage den her ved lovforslagets første behandling. Jeg skal derfor kun gøre visse principielle synspunkter gældende.

Samfundets pligt til at yde udøvende kunstnere støtte under den ene eller den anden form har været anerkendt, så langt tilbage som vor historie rækker. Omfanget har været skiftende, men selve princippet har i den nyere tid været uden for den politiske strid. Lad os fastholde dette stærke standpunkt.

De politiske partier i det høje ting har alle på den smukkeste måde givet udtryk for deres levende interesse for landets kulturelle udbygning. Om det behøver vi altså ikke her at tale. Det afgørende ved denne lejlighed bliver da at få fastslået, om der er reel vilje til at sætte handling bag de kønne ord i programmerne.

Med både interesse og glæde læste jeg i Berlingske Aftenavis fra 11. november 1963 en ledende artikel, hvori det bl. a. hed — jeg beder om tilladelse til at citere her og i det følgende

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at tilladelse til citat kan kun gives til ét ad gangen.

H. Larsen (Bjerre): I artiklen hed det: „Det er åbenbart tanken at udvide antallet af stipendier, som ydes i en 3-årig

periode. Det er sikkert ret og rimeligt, at der åbnes adgang til i øget omfang at anvende denne støtte navnlig til forfattere, som jo ikke kan hævdes at være økonomisk sikrede, fordi de måske har fået en bog ud under anerkendelse og med opmuntring til at fortsætte forfatterskabet.“

På lignende måde har der også i den presse, som står venstre nær, været ytret interesse for denne lovgivning. Således skrev Sjællandstidende den 31. januar efter en omtale af dette lovforslags udgiftsramme — jeg vil gerne citere — :

„I en tid, hvor statsbudgettet har passeret en milliard, er der ingen grund til at lade sig afskrække af dette beløb.“

Det har bladet jo helt ret i. Derfor forekommer det også urimeligt, at der andre steder i den offentlige debat bliver givet en fremstilling, som går ud på, at der lægges op til ødselhed på dette felt.

Lad os lige prøve med nogle få nøgne tal at illustrere den økonomiske rækkevidde af dette forslag: statens direkte årlige ydelser udgør i øjeblikket til forfattere i alt 451.900 kr., til komponister 95.200 kr. og til bildende kunstnere 328.200 kr. — indbefattet Eckersberg-Thorvaldsen fondets rådighedssum på 200.000 kr. — altså tilsammen 875.300 kr. Til dette må vi lægge biblioteksafgiften på ca. 760.000 kr. til forfatterne, til fordel for den bildende kunst rådighedssummen fra statens kunstfond på 1,5 mill. kr. og indkøbsbevillingen på 40.000 kr. til kulturministeriets kunstkøb. Lægger vi alt det sammen, vil det vise sig, at samfundet i dag enten ved optagelse af beløb på finansloven eller ved udgiftslov anvender 2,3 mill. kr. til disse kulturfremmende formål.

Efter den nye lov sættes den samlede rådighedssum op til 4 mill. kr., således at den samlede udgiftsstigning bliver omkring 2 mill. kr. For ikke at pålægge landet denne stigning på én gang, er beløbet fordelt, som det fremgår af bemærkningerne til § 6, med 3,4 mill. kr. for 1964-65, 3,7 mill. kr. for det følgende finansår for så endelig at nå op på det fulde beløb i finansåret 1966-67.

Både det høje ting og offentligheden vil af disse kendsgerninger kunne erfare, at den foreslåede stigning i udgifterne til et yderst værdifuldt formål snarere ligger i underkanten end i overkanten af det forsvarlige, når man tager med ind i overvejelserne, hvor